

tu v úvahu. Jeho výtka môže byť posudzovaná len s hľadiska zmätku podľa § 384, č. 5 tr. p., že sa vrchný súd dopustil nepravidielnosti, ktorá je zákonom zakázaná pod následkom zmätočnosti.

Zmätočná sťažnosť je však v tejto časti bezzákladná. Podľa § 325, odst. 2 tr. p. nie je súd viazaný návrhom žalobcovým čo do kvalifikácie činu. V tomto prípade bol rozsudok krajského súdu sprostujúci a následkom toho vychádzal vrchný súd z kvalifikácie navrhovanej v obžalobe. V § 325, odst. 3 tr. p. (§ 418, odst. 1 tr. p.) je síce ustanovené, že spozná-li súd, že na čin, ktorý je predmetom obžaloby, môže byť použitá i taká kvalifikácia, ktorá činí potrebným, aby obhajoba bola pripravená v novom smere, je pod následkom zmätočnosti povinný vypočítať strany o tejto možnosti a dať obžalovanému na vedomie, že môže cieľom pripravenia obhajoby navrhovať odročenie hlavného pojednávania. Avšak v tomto prípade nebola obhajoba vo svojich právach skrátená, pretože už verejný žalobca pri odvolacom hlavnom pojednávaní podľa obsahu zápisnice navrhol skúmať čin aj s hľadiska zákona o úplatkárstve čís. 178/1924 Sb. z. a n., obhajoba mohla tedy k tejto eventuálne navrhovanej zmene kvalifikácie zaujať stanovisko a učiniť návrh na odročenie v záujme prípravy obhajoby. Obžalovaný ostatne ani v odôvodnení zmätočnej sťažnosti neuviedol, v ktorom smere bola potrebná nová príprava obhajoby.

### Čís. 6183.

**K otázce tiskového promlčení podle § 40 zákona o tisku.**

Za úkony prerušující toto promlčení je považovati všechny vyhledávací a vyšetřovací úkony trestního soudu (nikoli i úkony strany), směřující k řádnému pokračování v řízení, tedy úkony, jimiž řízení postupuje dále a jimiž se přibližuje vynesení rozsudku, nikoli však úkony, které nechávají řízení váznouti na stejném bodě.

Takovými úkony prerušujícími promlčení nejsou dotazy soudcovy u soudní kanceláře, zda již došly potřebné spisy, odpovědi soudní kanceláře na ně a vedení věci v patrnosti kalendářními lhůtami.

Je též věcí soukromého žalobce, aby bděl nad postupem řízení a čelil průtahům vhodnými návrhy.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1938, Zm II 39/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací ke zmatečným stížnostem obžalovaného a soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný částečně uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n. a částečně podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby vznesené naň pro přečiny podle §§ 1 až 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., zkoumaj spisy uznal po ústním líčení, a to částečně podle § 290 tr. ř., částečně o zmatečném stížnosti soukromého žalobce, takto právem:

Rozsudek krajského soudu, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zanedbání povinné péče podle § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n., se zrušuje podle § 290, odst. 1 tr. ř. jako zmatečný v odsuzující části a ve výroku o útratách trestního řízení. Obžalovaný se zprošťuje podle § 259, č. 2 tr. ř. obžaloby vznesené naň pro přečiny urážky, pomluvy a utrhaní na cti podle §§ 1, 2, 3 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n. Zmateční stížnost soukromého žalobce do zprošťující části rozsudku se zamítá. Na toto rozhodnutí se odkazují zmateční stížnost obžalovaného a odvolání obou stran.

#### Z d ů v o d ů:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, zkoumaj ke zmatečným stížnostem obou stran podle § 290 tr. ř. spisy vpředu uvedené, shledal, že bylo trestního zákona na újmu obžalovaného nesprávně použito, pokud se nalézací soud nezabýval otázkou promlčení po rozumu § 40 tisk. zák.

Podle tohoto ustanovení nastane promlčení trestného činu, spáchaného tiskem, nejen tím, že prošlo od vydání příslušného tiskopisu šest měsíců a že nebylo po tu dobu zavedeno stíhání soudem trestním proti žádnému z vinníků, ač se tak státi mohlo, nýbrž i tím, že nebylo v zahájeném řízení po takovou dobu pokračováno, ovšem rovněž za předpokladu, že se tak státi mohlo (rozh. č. 4597, 5245 Sb. n. s.). Za úkony toto promlčení přerušující dlužno považovati veškeré úkony vyšetřovací a vyhledávací, sloužící k tomu, aby bylo v řízení zahájeném proti obviněnému řádně pokračováno, tedy úkony záležející v obslání nebo výslechu obviněného, svědků nebo znalců, avšak i v opatrování spisů nebo urgování spisů jiným úřadům zapůjčených (rozh. č. 5404 Sb. n. s.). Povahu řádného pokračování v soudním řízení lze proto přiznati jen takovým úkonům, jimiž se řízení pohybuje dále a jimiž se přibližuje vynesení rozsudku (rozh. č. 5435 Sb. n. s.), nikoli však úkonům, jež nechávají řízení váznouti na stejném bodě, aniž se něco děje, co směřuje k jeho skončení.

Zrušovací soud zjišťuje ze spisů jako skutečnosti procesní, že hlavní přelíčení provedené dne 21. září 1936 bylo odročeno, poněvadž byl připuštěn důkaz spisy Ck Ia 1818/33 krajského soudu v M., které byly tenkrát u nejvyššího soudu. Mezi uvedeným dnem (21. září 1936) a dnem 19. srpna 1937, kdy předseda senátu ustanovil opětně hlavní přelíčení na den 20. září 1937, nestalo se nic jiného, než že předseda senátu učinil na soudní kancelář dne 2. prosince 1936 a 4. ledna 1937 dotaz, zda zmíněné spisy již od nejvyššího soudu došly, pokud se týče dne 15. května 1937 poznamenal, že spisy nebyly vráceny, dále že soudní kancelář dne 3. prosince 1936, 4. ledna 1937 a 6. března 1937 spisovými záznamy zjistila, že spisy ještě nebyly vráceny, pokud se týče dne 27. července 1937, že spisy byly sice vráceny, avšak že jsou (v dotčeném soudním oddělení) nepostradatelné, poněvadž nutno rozhodnutí doručiti stranám. Mimo to byly ať předsedou senátu nebo kanceláří usta-

noveny kalendářní lhůty sloužící k tomu, aby zůstala věc v evidenci. Konečně došel dne 17. srpna 1937 návrh obžalovaného na nařízení hlavního přelíčení.

Zkoumáme-li, zda právě uvedené úkony jsou pokračováním v řízení po rozumu § 40 tisk. zák., pokud se týče ve smyslu hořejších vývodů, je především jasno, že se této povahy nedostává zmíněnému návrhu obžalovaného; byloť již rozhodnutím č. 4597 Sb. n. s. vysloveno a odůvodněno, že pokračováním v zahájeném řízení lze rozuměti jen úkony trestního soudu a nikoliv úkony stran.

Avšak ani ostatním úkonům nahoře uvedeným nelze přiznati povahu (řádného) pokračování v trestním řízení po rozumu předeslaných vývodů. Dotaz soudcův na soudní kancelář, zda spisy již došly, a odpověď soudní kanceláře na tyto dotazy jakož i vedení věci v evidenci kalendářními lhůtami jsou úkony, které záležely jen v tom, že soud pasivně čekal, až spisy dojdou od nejvyššího soudu. Nestalo se tudíž po celou uvedenou dobu nic, co by bylo mohlo přibližovati vynesení rozsudku, čili způsobiti pohyb řízení ve směru k jeho skončení. Řádným pokračováním v řízení, pokud se týče soudním úkonem promlčení podle § 40 tisk. zák. přerušujícím bylo by zejména bývalo opatření spisů od nejvyššího soudu a případné pořízení opisů z nich, pokud se týče úkony k tomu směřující. Takový úkon, o němž nikterak nevyšlo ze spisů najevo, že by nebyl býval možný, byl by býval s to, aby přiblížil vynesení rozsudku a skončení trestního řízení. Jen mimochodem se podotýká, že bylo též na soukromém žalobci, aby bděl nad postupem řízení a vhodnými návrhy čelil průtahům, máť právo nahlížeti do spisů a k uplatnění své obžaloby u soudu podniknouti vše, k čemu jinak jest oprávněn státní zástupce (rozh. č. 4696 Sb. n. s.).

Podle toho, co uvedeno, nastalo tedy ohledně souzeného činu obžalovaného promlčení podle § 40 tisk. zák. Promlčení je dbáti soudu z povinností úřední (§ 3 tr. ř.) v každém období trestního řízení. Důsledkem toho jest i nejvyšší soud jako soud zrušovací povinen, aby podle § 290, odst. 1 tr. ř. přihlížel k promlčení při zkoumání zmateční stížnosti i tehda, když se obžalovaný promlčením nehájil, rozsudek výroku o promlčení neobsahuje a zmateční stížnost se promlčení nedovolává. Podle toho, co dovozeno, pochybil nalézací soud, pokud nevzal v úvahu otázku promlčení, použil takto trestního zákona nesprávně v neprospěch obžalovaného a zatížil rozsudek na jeho úkor zmatekem podle § 281, č. 9 b) tr. ř., k němuž bylo nutno přihlížeti podle § 290, odst. 1 tr. ř. z povinnosti úřední, jako kdyby byl tento zmatek býval zmateční stížností obžalovaného uplatňován.

Bylo tudíž rozsudek v celém odsuzujícím rozsahu, jakož i ve výroku o útratách zrušiti jako zmatečný (§ 288, odst. 2, č. 3 tr. ř.) a obžalovaného podle § 259, č. 2 tr. ř. zprostiti obžaloby naň vznesené.

Důsledkem toho bylo též jako neodůvodněnou zamítnouti zmateční stížnost soukromého žalobce do zprošťující části rozsudku, neboť

i kedyby byly veškeré vývody této zmateční stížnosti oprávněné, nemohla by se zmateční stížnost setkati s úspěchem, je-li čin obžalovaného, jak nahoře dovozeno, promlčen. — — —

### Čís. 6184.

**Spáchal-li odsúdený po svojom podmiennečnom prepustení z trestu v dobe skúšobnej nový trestný čin, má mu byť v smysle § 36 zák. čl. XXXVII:1880 vymeraný sjednotený trest a nie trest úhrnný.**

(Rozh. zo dňa 26. apríla 1938, Zm III 145/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. pre zločin krádeže atď. zmätočnú sťažnosť odsúdeného zamietol.

### D ô v o d y:

Proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol odsúdenému A. vymerevaný úhrnný trest v smysle §§ 517 a 518 tr. p., ohlásil menovaný odsúdený zmätočnú sťažnosť čo do výmery trestu.

Zmätočná sťažnosť, ktorá je zrejme založená na dôvode zmätočnosti podľa § 518, odst. 9 tr. p., je bezzákladná.

A., ktorý bol rozsudkom krajského súdu zo dňa 14. apríla 1930, resp. rozsudkom najvyššieho súdu zo dňa 25. júna 1930 pravoplatne odsúdený na trinásť rokov a osem mesiacov káznice, bol z tohoto trestu dňa 4. septembra 1933 podmiennečne prepustený na skúšobnú dobu. Praveplatným usnesením komisie pre podmiennečné prepustenie z trestu pri krajskom súde v T. zo dňa 5. októbra 1936 bolo podmiennečné prepustenie z trestu A. odvolané a bol nariadený výkon zbytku uloženého trestu.

Trestné činy, ktoré byly predmetom druhého základného rozsudku krajského súdu zo dňa 27. decembra 1935, resp. rozsudku vrchného súdu zo dňa 4. marca 1936 a usnesenia najvyššieho súdu zo dňa 24. júna 1936, spáchal odsúdený A. v apríli, máji a júni 1934, tedy po podmiennečnom prepustení z trestu, a to vo skúšobnej dobe.

Preto podľa stálej judikatúry najvyššieho súdu mal byť odsúdenému A. v smysle § 36 zák. čl. XXXVII:1880 vymeraný sjednotený trest a nie úhrnný trest, ktorý bol krajským súdom v napadnutom rozsudku stanovený (Sb. min. sprav. č. 701 a 709).

Podľa zásad uvedených v rozhodnutí najvyššieho súdu č. Zm III 182/30, uverejnenom v Sbíerke min. sprav. pod č. 701, vymeranie sjednoteného trestu bolo by bývalo menej priaznivé pre odsúdeného A. než vymeranie úhrnného trestu, lebo vymeraním úhrnného trestu bola doba základných trestov napadnutým rozsudkom skrátená, kým sjednotený trest v smysle § 36 zák. čl. XXXVII:1880 mal by byť — odchylné